

1. De waarheid van God

Wat is de Bijbel?

Het woord 'bijbel' komt van het Griekse woord *biblos*, dat oorspronkelijk wees op een papyrus (een beschrijfbaar stuk geplette en verlijmde rietstengels). Een in elkaar gevouwen verzameling papyrusdocumenten werd een boek. Nog later werd zo'n verzameling gebundeld, door de vellen te hechten (naaien, lijmen); dit werd een *codex* genoemd. *Biblos* is een 'technische' aanduiding van de vorm van een geschrift. Voordat er boeken waren, graveerde of beitelde men in steen, kraste men in kleitabletten, schreef men op potscherven, papyrus (waar ons woord papier vandaan komt) en perkamenten (dierenhuiden). De laatste twee materialen werden vaak tot rollen verwerkt.

Het door God geïnspireerde geschrevene

Biblos zegt dus niets over de inhoud, want het is eigenlijk gewoon 'boek'. De Bijbel is dan 'Het Boek'. Dit Boek kent het woord 'Bijbel' dan ook niet. Waar in het Oude Testament wordt gesproken over 'boeken', kan daar het ons bekende Boek niet mee zijn bedoeld, om de eenvoudige reden dat er toen nog geen boeken waren. We moeten 'boeken' daarom lezen als beschreven papyri en rollen.

Waar wij spreken over 'Bijbel' wordt daarin altijd gesproken over 'de schriften', 'geschriften' en 'het schriftwoord'. Daarmee bedoelden de schrijvers, de leraars en de lezers het door God geïnspireerde Woord, zoals dat is opgeschreven door Zijn dienaren. Dus ook wat God mensen bekendmaakte over het lijden en sterven, en wat Jezus Christus en andere dienaren van God daar vanuit hun door God geïnspireerde kennis en ervaring, over hebben gezegd.

Het in de Schrift opgetekende wordt daarom ook 'de waarheid van God' (Romeinen 1:25), of 'het woord van de waarheid' (2 Timotheüs 2:15), maar meestal kortweg 'de waarheid' genoemd (bijvoorbeeld 2 Thessalonicenzen 2:12). Die Waarheid is geen beoordeling na onderzoek, zoals de 'waarheidsvinding' waar justitie en politici mee bezig zijn. Ook geen weten-

schappelijke conclusie uit oorzaak en gevolg. Het is Gods vaststelling van hoe de dingen waren, zijn en zullen zijn. Dus is wat de Schrift zegt over lijden niet afhankelijk van menselijke beoordeling. Willen wij het begrijpen, en er mee om kunnen gaan, dan zullen we eerst moeten aanvaarden wat God daarover gezegd heeft.

Het doel met het geschrevene

In de Schrift wordt regelmatig aangegeven waarom er zoveel is opgeschreven:

1. In opdracht van God: "Zo zegt de HEERE, de God van Israël: Schrijf voor u al de woorden die Ik tot u gesproken heb, in een boek [op een rol]" (Jer 30:2); "Wat u ziet, schrijf dat op een boekrol ..." (Op 1:11).
2. Om iets te herinneren, niet te vergeten: "Toen zei de HEERE tegen Mozes: Schrijf dit ter gedachtenis in een boek" (Ex 17:14); "Wees op uw hoede, dat u het verbond van de HEERE, uw God, dat Hij met u gesloten heeft, niet vergeet ..." (Deut 4:23). Dit niet vergeten gold niet alleen voor de luisteraars en lezers in de tijd van de sprekende en schrijvende profeet (iemand die het woord van God doorgeeft aan anderen), maar ook voor alle volgende generaties.
3. Ter overdenking door de gelovigen, zoals een psalmist (David?) schreef in de bekende Psalm 119: "Hoe lief heb ik uw wet! Hij is heel de dag mijn overdenking. Uw geboden maken mij wijzer dan mijn vijanden, want zij [Gods woorden] zijn eeuwig bij mij. Ik ben verstandiger dan al mijn leraren, want uw getuigenissen zijn mij tot overdenking" (Ps 119:97-99).
4. Ter onderwijzing van Gods volk, Gods kinderen: "Dan zal Ik [de HEERE] u [Mozes] de stenen tafelen geven, de wet en de geboden, die Ik opgeschreven heb om hun te onderwijzen" (Ex 24:12); "Want alles wat eertijds [onder het Oude Verbond] geschreven is, is tot onze onderwijzing eerder geschreven, opdat wij in de weg van volharding en vertroosting door de Schriften de hoop zouden behouden" (Rom 15:4).